

gândești acest lucru, și te va părăsi harul și-l vei pierde, pentru ca să afli starea ta de slăbiciune, să afli „cunoașterea de sine”.

Ca să cunoască cineva slăbiciunea firii trebuie să întâlnească multe și mari ispite. Atunci, prin multe încercări, se smerește, și cunoaște smerenia adevărată. Dar este nevoie de mult timp pentru aceasta.

Smerenia nu este vorba goală pe care o spunem noi: „sunt păcătos” și altele ca aceasta. Smerenia este adevărul. Să afli și să cunoști că ești un nimic. Acel nimic care era înainte de a face Dumnezeu lumea. Acest „nimic” suntem. Rădăcina ta, existența ta începe de la „nimic”, și maica ta este „tărâna”, iar Creatorul tău este Dumnezeu. *Ce ai, să nu fi primit? Iar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și când nu ai fi primit?* Este mare darul lui Dumnezeu de a cunoaște adevărul. Și acest adevăr ne-a spus Domnul că ne eliberează din păcat.

Cunoștința despre Dumnezeu este vederea lui Dumnezeu. Cunoașterea duhovnicească, nu cea

naturală, cunoaște pe Dumnezeu. Cunoașterea naturală este distincția dintre bine și rău, și o au toți oamenii, iar cunoașterea duhovnicească este dobândită prin lucrarea duhovnicească după „cunoașterea de sine”. Toate acestea se dobândesc cu harul lui Dumnezeu prin rugăciune.

Sunt multe felurile rugăciuni. Toate sunt bune, dacă omul se roagă cu simplitate. Dacă omul este îndrumat de cineva și nu face ascultare de el, atunci va rătăci.

În afara rugăciunii minții, toate celelalte feluri de rugăciune e posibil să se transforme o dată cu trecerea timpului. Atunci când se pierde simplitatea și omul începe să se ia în seamă pe sine.

Rugăciunea minții, invocarea numelui lui Dumnezeu, nu lasă loc nici îndoielii și nici rătăcirii. În timp ce se invocă numele lui Hristos fără încetare înlăuntrul inimii, Acesta ne curățește de întuneric și ne scoate la lumină.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 9 mai	18:00	Sfântul Maslu
Joi 11 mai	18:00	Cateheză, Invitat: Ninel Ganea → <i>Este posibilă viața duhovnicească în epoca modernă?</i>
Sâmbătă 13 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 14 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

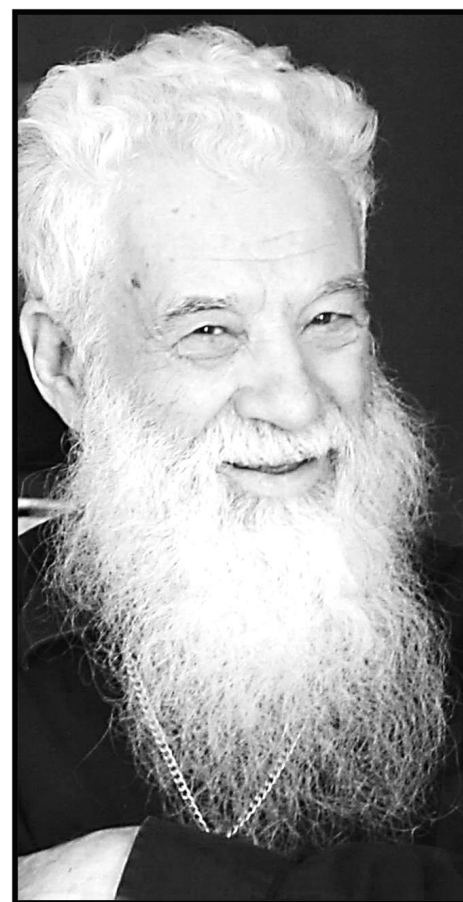

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.” – Ioan 12, 24

Nr. 486 / 7 mai 2023

PĂRINTELE
GHEORGHE CALCIU

1925-2006

VINDECAREA PARALITICULUI ȘI SINGURĂTATEA OMULUI CONTEMPORAN

Ceea ce e mai dramatic în toată această pericopă evanghelică e singurătatea bolnavului.

Ați auzit? *Doamne, n-am pe nimeni care să mă arunce în apă și până să mă cobor eu, altul intră înaintea mea.* Cea mai tragică postură a omului este singurătatea, izolarea lui totală. Sfântul Ciprian al Cartaginei spune că fiecare cade singur, dar ne mântuim în comunitate, în comunitatea Bisericii. A fi singur înseamnă a cădea, a te pierde. A fi singur înseamnă a nu te gândi decât la tine, pentru că ești copleșit de suferința în care zaci. Ești copleșit de inutilitatea vieții. Pentru că o viață trăită singuratic, dacă n-ai pe Dumnezeu cu tine, este o viață inutilă, pierdută. O viață al cărei sens a dispărut în clipa în care te-ai însingurat.

Acest bolnav n-avea măcar o rudă, un prieten care să-l ia în clipa în

care apa s-a tulburat, să-l arunce în apă, ca să se vindece. De câte ori nu suntem noi în aceeași situație? De câte ori nu suntem singuri și bolnavi și nu putem, și nu avem pe nimeni să ne ajute să ne vindecăm, să ne scape de suferința noastră? Sau în singurătatea și durerea noastră nu avem pe nimeni cu care să facem părtășie, căci, așa cum spune un proverb german, o durere împărtășită este înjumătățită, iar o durere neîmpărtășită e o durere dublă. Așa era cu omul acesta.

Dar cu multă milostivire, Hristos l-a întrebat: *Vrei să te vindec?* O întrebare în acest sens, adresată unui bolnav, pare inutilă. Firește că vrea să se vindece. Dar aluzia Mântuitorului era la altceva. Omul acesta era bolnav pentru păcatele lui, și când a fost întrebat: *Vrei să te vindec?*, Mântuitorul l-a întrebat în fond: "Vrei să te vindec de păcatele tale?". Dovadă că așa este, vedem mai târziu, când Mântuitorul l-a întâlnit în temple și i-a spus: *Iată, te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ție ceva și mai rău!*

Ceea ce este iarăși tulburător, și pentru noi și pentru alții, este că, în clipa aceea când Iisus a vindecat un bolnav de 38 de ani, în loc ca cei care-l vedeau să se bucure că un om și-a recăpătat sănătatea, fariseii și cărturarii s-au supărat și au spus: *De ce umbli, de ce îți ridici patul sâmbătă?* N-au spus: "Ne minunăm că ești vindecat! Da, mergi și îți mulțumește lui Dumnezeu!". I-a interesat numai formalismul Legii, care zicea că în zi de sâmbătă să nu lucrezi. Ei sacrificau

ființa umană pentru respectul acestei Legi.

Și l-au întrebat: *Cine te-a făcut sănătos?* Prima dată cel vindecat n-a știut ce să spună. Dar când Iisus l-a întâlnit în templu, el s-a dus la iudei și le-a spus: "*Iată, Iisus este Cel care m-a făcut sănătos!*". Nu era un denunț prin care îi pune pe iudei pe urmele lui Iisus, ci era numai dorința cuiva de a spune în fața tuturor: "Acest Om m-a ajutat! Acesta m-a vindecat! Acesta a stat lângă mine în nenorocire!". Simțim nevoia să spunem lucrul acesta când cineva ne-a ajutat. Simțim nevoia să mărturisim minunea. Nu pentru laude, ci pentru că am scăpat din singurătate, din boală și din durere! Simt nevoia să spun cine m-a ajutat, cine m-a adus la credință, cine m-a scăpat din păcate și din ticăloșia inimii mele. Un preot, un credincios, un prieten... Simt nevoia să spun: "El m-a salvat!". Așa a fost și cu acest bolnav.

Iubiți credincioși, din ce în ce societatea contemporană ne izolează tot mai mult. Din ce în ce autoritățile, toate, nu numai cele comuniste, toate autoritățile încearcă să ne izoleze. Să ne facă mai singuratici, să fim mai puțin legați unii de alții, să nu comunicăm, pentru că toate autoritățile încearcă să fie totalitare, să te poată conduce. Comunitățile se conduc mult mai greu decât indivizii izolați, de aceea autoritățile încearcă să ne izoleze.

Comuniștii au făcut-o prin violență. Occidentalii nu o fac prin violență, ci prin această formă de a te declara pe tine unic, că ai toate

drepturile, că ești independent. Să fii izolat, să nu fii legat de părinții tăi, să nu ascuți de ei dacă ești copil, să nu te supui nimănui, pentru că tu ești o ființă liberă. O libertate greșit înțeleasă este o revoltă împotriva lui Dumnezeu, este nihilism. De aceea s-a ajuns la formele la care s-a ajuns, la toate crimele care bântuie în lume. Sunt atâtea orașe în care copii de 14 ani și-au ucis profesorii, colegii, părinții. S-a rupt legătura umană cu cei lângă care trăim. S-a rupt relația sufletească dintre mine și frate, dintre mine și părinți, dintre părinți și copil, dintre prieten și prieten. Suntem tot mai singuri în această exacerbare a personalității, care are la baza demonizarea societății.

Să încercăm să rămânem uniți. Să rămânem uniți prin credință și prin dragostea unuia față de altul, prin Iisus Hristos. Să rămânem uniți în comunitatea Bisericii, pentru că Biserica este singura grupare socială pozitivă. Toate celelalte grupări duc la autodistrugere. Toate încearcă să distrugă ființa umană, să facă din ea un instrument, un simplu șurub în mecanismul acesta complicat al societății umane.

Sursa: **Părintele Gheorghe Calciu**, *Cuvinte vii*, Editura Bonifaciu, 2009

SFÂNTUL
IOSIF ISIHASTUL
1898 – 1959

CUNOAȘTEREA DE SINE

Am spus că suntem suflare a lui Dumnezeu. Pentru că avem această rudenie cu Dumnezeu și Dumnezeu

este prezent pretutindeni, suntem și noi mereu aproape de El. Suntem fiii Lui. Și văzând vrednicia cu care ne-a învrednicit, fiind suflarea Sa, trebuie să ne îngrijim să nu-L întristăm.

Și pentru că am întinat mintea noastră și inima noastră și trupul nostru cu cuvântul, cu fapta, cu cugetul, nu mai avem îndrăzneală. Nu avem haină de nuntă. De aceea trebuie să ne curățim; cu spovedanie, cu lacrimi, cu durere în suflet; și peste toate, cu rugăciunea, care îl curățește și-l desăvârșește pe om.

Veșmântul despre care cântăm în Săptămâna Mare: *Cămara Ta o văd, Mântuitorule, împodobită, și îmbrăcămintea nu am ca să intru întru înșă* este harul lui Dumnezeu, pe care îl dobândim prin rugăciune curată.

Mai întâi omul trebuie să se roage, cu simplitatea pe care o are, vărsând multe lacrimi. Acestea sunt harul lui Dumnezeu, care se numește har curățitor, care îl conduce pe om la pocăință. Bunul nostru Dumnezeu, Cel ce este întru toate și peste toate, Acela ne găsește. Acela ne vede. Acela ne cheamă. Acela ne cunoaște mai întâi. Apoi Îl cunoaștem noi, după ce ne va milui cu mila Sa dumnezeiască.

De aceea, și pocăința, și jelirea, și lacrimile, și toate celelalte se întâlnesc la cel ce se pocăiește. Toate sunt ale harului dumnezeiesc. Este harul curățitor, care îl curățește pe om.

Nu este lucru bun care să nu fie de la Dumnezeu, nici lucru rău care să nu fie de la diavol.

Să nu-ți intre vreodată în minte că ai făcut vreun lucru bun fără Dumnezeu. Deoarece numai ce